

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

ELOGI DE LA TARDOR

Mai he pogut entendre aquesta passió per l'estiu. Sí, reconec que acostuma a ser l'època de l'any que tenim vacances i podem treure'ns de sobre la pudor de resclosit que fem després de tants mesos tancats entre quatre parets, surfeant la monotonia d'una feina precària que no ens agrada. Ara bé, si som totalment sincers hauríem de reconèixer que és la pitjor època de l'any per gaudir d'aquesta llibertat de moviments. Vull dir que no hi ha pitjor sensació d'estar fent el préssec que trobar-te al mig d'una capital qualsevol, després de dinar, amb trenta-vuit graus a l'ombra i sis hores més de sol, suant com un porc per carrers deserts amb la calba socarrimada mentre la resta del món fa la migdiada. Per no parlar de les nits en vetlla, amb aquestes finestres obertes que l'únic que et regalen és el so de la jovenalla fent *botellón* o un exèrcit de mosquits famolencs que han confós la teva habitació amb un bufet lliure.

Ho sento però no. Ja em perdonareu, però si per mi fos no em veurieu el pèl en tot l'estiu. Me'l passaria treballant a jornada completa, si convé, ben tancadet a la feina, amb l'aire condicionat a tot drap, sol com un mussol i sense haver de patir els acudits dolents i masclistes d'aquell company a qui li put l'alè de mala manera.

No, a mi el que realment em fa trempar és la tardor. M'agrada gairebé tot d'aquesta estació amb tan mala fama. Els primers calfreds que t'esborronen el clatell i fan possible deixar de castigar el veïnat amb les teves cames peludes; la flasada al llit quan vas a dormir i t'arrauleixes amb la teva parella ben aferradet; el canvi d'armaris; el nen que per fi torna a escola i deixa de rondinar perquè està avorrit de no fotre res. Per no parlar de les pomes golden o les avellanes ben torradetes, o dels panallets, si pot ser de pinyons. I, sobretot, la sensació de melangia que t'envaeix, aquell moment quan et quedes fixat mirant pel vidre de la finestra un carrer que a poc a poc s'omple de fulles mortes amb tonalitats ocres i vermellores, impossiblement boniques.

O sigui que ja ho sabeu, si voleu veure'm content de debò espereu que passi l'estiu i arribin aquests dies. I que em pugui treure la pell morta, com una serp sota una pedra, esperant pacientment que torni la calma. ✱

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE PARE

FRANCESC MLECION

ESTEVE PLANTADA “ETS PARE I CONVIUS AMB L'ANGÚNIA”

FRANCESC ORTEU

Em baso en fets empírics: racionalitzar no surt a compte. Sempre l'erres. Ser pare és no tenir plans. Prefereixo anar fent, acompanyar. Ser orgànic, en el sentit d'atendre les necessitats del moment, sense planificar.

Massa teories, oi?

He constatat que cada nou concepte que incorporem a la nostra manera de pensar implica una nova por, una nova angúnia. Val més posar en fred cada cosa que et vas trobant, cada concepte. No atabalar-s'hi gaire. En aquest sentit, no soc un pare patidor.

¿Això vol dir que no t'enfades gaire?

L'altre dia les vaig renyar. Totes dues estaven assegudes escoltant mentre jo amb un to de veu alt els deia: “Jo volia unes nenes que no fossin tan rondinaires”. Uns segons de silenci. S'aixeca la petita, em ve al costat i em diu: “Papa: no hem sortit gaire bé, oi?”

Què t'agrada especialment?

M'encanta explicar detalls de cançons, d'autors, de llibres. M'agrada que entenguin d'on surt un poema, què fa gran una escena, que entenguin com pot ser de grandiosa una melodia o un arranjament si en coneixen els perquè. M'encanta compartir el que sé i em fascina.

Per què desitgem tenir fills?

Crec que és una manera de retornar tot el que tu has rebut. Per a mi tenir fills és vessar passions, compartir-les, ser partícip d'un aprenentatge. Tinc la necessitat de compartir el meu univers, d'explicar-lo i de fer que les meves filles trobin la seva pròpia passió per les coses, que pot coincidir o no amb la meva.

Què és ser pare?

Generositat. Una fortalesa que desconeixia. Molta passió. També pors. Però, sobretot, és que l'ego se't desfà. El jo es desfà per acompanyar i ajudar a créixer dues petites llavors que en-

Periodista cultural, poeta, crític de cinema i pare de la Farners i la Isona, de 6 i 3 anys. Fa classe al màster de periodisme literari de la UAB, col·labora en diferents mitjans i publica el poemari ‘Troncal’ (LaBreu Edicions). A Twitter és @eplantada

cara no saben res del món on les he portat.

Cita de Troncal: “El present és / l'únic testimoni. / Però no tinc temps de viure'l”. Ser pare ve a ser això.

No tenim temps per a res. Anem collats, tenim obligacions, dormim poc i malament, quasi mai d'una tirada. El gran canvi respecte a la vida anterior és que sent pare no pots calcular res. Cert. Però també hi ha alguna cosa que et fa treure hores i forces d'on calgui, que fa que no defalleixis.

Un altre vers: “No és amb els peus que arribes lluny / sinó amb l'angúnia que t'hi empeny”. Ser pare és conivir amb l'angúnia, i com més aviat ho entenguis millor. La incertesa ens guia i ens empeny, literalment, més que no pas la decisió i la voluntat. Vivim en una lluita constant amb l'ideal que vam marcar-nos quan no teníem fills. La realitat mai no té res a veure amb aquell paisatge idíl·lic. I en l'aventura, l'angúnia és una constant. Però cal anar tirant, sense pensar-hi gaire.

“La poesia no pot tenir futur. / És l'alè d'ara mateix”.

Si parlem de paternitat i futur em ve al cap la pel·lícula *Interstellar*. En una escena, el personatge de McConaughey li diu a la filla que els pares “som aquí per ser els records dels nostres fills”, que “som el fantasma del futur dels nostres fills”. Sempre hi he pensat i em fa sentir molt trist. Quan fem de pares estem construint records per quan no hi siguem. ✱

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITORA GRÀFICA Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència